

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2525/2020
13.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Радојевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Виши суд у Нишу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж рр 254/19 од 16.01.2020. године, у седници одржаној 13.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж рр 254/19 од 16.01.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж рр 254/19 од 16.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу Прр 192/19 од 21.08.2019. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року плати 1.600 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужиља тражила да се обавезе тужена да јој на име нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року плати још 900 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж рр 254/19 од 16.01.2020. године, одлучујући о жалби тужене, преиначена је пресуда Основног суда у Нишу Прр 192/19 од 21.08.2019. године у ставу првом у погледу главне ствари, тако што је обавезана тужена да тужиљи на име нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року плати 600 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС, на дан исплате, у року од осам дана од пријема преписа пресуде, док је тужбени захтев тужиле за већи износ од досуђеног а до тражених 1.600 евра, одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној из свих разлога који су прописани чланом 404. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 87/18), прописано је да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиле за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року, што је утврђено решењем Апелационог суда у Нишу Гж ржр 1/19 од 16.04.2019. године, у предмету Вишег суда у Нишу Гж1 174/17. О праву тужиле за новчано обештећење и висини новчаног обештећења другостепени суд је одлучио применом члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Како се висина новчаног обештећења, одређује према чињеницама и околностима у сваком конкретном случају, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови прописаним чланом 404. став 1. ЗПП, ценећи да нема потребе за одлучивањем о ревизији као изузетно дозвољеној ради разматрања правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права. У ревизији тужила указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим уз ревизију не прилаже правноснажне пресуде у којима је у идентичној чињеничној и правној ситуацији донета другачија одлука него у овом поступку и зато нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 31.05.2019. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року од 2.500 евра у динарској противвредности, а побијани део правноснажне пресуде је 600 евра у динарској противвредности.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1), и да ревизија није дозвољена (став 3).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења

тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном

року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић